

РЕШЕНИЕ

№ 130

гр. Русе, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ТРЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Велкова

Членове: Галина Магардичиян
Боян Войков

при участието на секретаря Димана Стоянова
като разгледа докладваното от Галина Магардичиян Въззивно гражданско дело № 20224500500077 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 и сл.ГПК.

Община-Русе, Обединено счетоводство „СД Домашен социален патронаж“-Русе обжалва Решение № 927 от 09.11.2021г, постановено по гр.д. № 1807/21 по описа на РРС, в частта, в която са уважени предявените иски за недействителност на клаузи от трудовия договор и в частта, в която са уважени осъдителните иски. Считат решението в обжалваните части за незаконосъобразно и необосновано. Считат, че част от събраните по делото доказателства съдът е тълкувал неправилно, а за друга част от тях е направил необосновани правни изводи. По отношение на иска за мораторна лихва считат, че е недопустимо, тъй като исковата молба по отношение на този иск е нередовна. По отношение на исковата с правно основание чл.74,ал.4 КТ считат, че изводите на съда са неправилни и необосновани и не почиват на събраните по делото доказателства. С оглед неоснователността на тези иски, неоснователни са и осъдителните иски, респективно решението на първоинстанционния съд по тези осъдителни иски е неправилно. Искат от съда да постанови решение, с което да отмени първоинстанционното решение и да постанови друго, с което исковите да се отхвърлят като неоснователни. Претендират се разнските по делото.

Въззиваемият ПЛ. СЛ. К. в съдебно заседание счита, че жалбата е неоснователна, а постановеното съдебно решение е правилно и законосъобразно.

Окръжният съд, като взе предвид оплакванията в жалбата, доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено

следното:

По делото няма спор относно фактическата обстановка по делото, а именно, че до 26.11.2015г ищецът П.К. е бил в трудови правоотношения с Община-Русе, Домашен социален патронаж и е изпълнявал длъжността „социален работник“ като освен основното трудово възнаграждение е получавал и допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит 35%.

На 27.11.2015г между П.К. и Община-Русе-домашен социален патронаж е сключен нов трудов договор № 4 от 27.11.2015г на основание чл.70, ал.1 вр чл.67, ал.1, т.1 КТ, по силата на който К. изпълнява длъжността „к.“. В трудовият му договор е вписано, че има общ трудов стаж 37г,0м., 15дни,а по специалността няма трудов стаж. В трудовият договор е вписано, че получава основно месечно трудово възнаграждение и 0% допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит като за всяка година трудов стаж при работодателя му се полага 1% допълнително възнаграждение. В последствие между страните са сключвани допълнителни споразумения, в които е променяно основното трудово възнаграждение и допълнителното възнаграждение за трудов стаж, като последното е начислено за пръв път в Допълнително споразумение към трудов договор № 3 от 05.01.2017г. Между страните са сключени следните допълнителни споразумения към този трудов договор № 1 от 05.01.2016г, № 3 от 05.01.2017, № 10 от 05.01.2018г, № 10 от 04.01.2019, № 01 от 06.01.2020г и № 38 от 28.02.2020г. Считано от 05.01.2016г работодател по договора е предприятие „Домашен социален патронаж“.

С предявените иски се претендира недействителност на клаузи по т.5,б.“А“ от допълнителни споразумения № 10 от 04.01.2019г, № 01 от 06.01.2020 и № 38 от 28.02.2020, всички към трудов договор № 4 от 27.11.2015г, сключен между Община-Русе-Домашен социален патронаж и ПЛ. СЛ. К.. Доколкото трудовият договор от 27.11.2015г е сключен с работодател

Община-Русе-Домашен социален патронаж, а работодател по цитираните допълнителни споразумения е предприятие „Домашен социален патронаж“, то е налице хипотезата на чл.123 КТ. В този случай съгласно чл.12, ал.3 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата при определянето на допълнителното възнаграждение по ал. 1 се зачита и времето, през което работникът или служителът е работил в предприятието преди промяната на работодателя. Допълнителното трудово възнаграждение за прослужено време и стаж при сключването на трудовия договор от 27.11.2015г се определя при правилата на чл.12,ал.2 от Наредбата, т.е за придобит трудов стаж и професионален опит се зачита и стажът, признат по реда на Кодекса на труда за времето, през което работникът или служителът е работил и продължава да работи в предприятието, в т.ч. на различни работни места и длъжности, т.е независимо, че в трудовия договор от 27.11.2015 липсва размер на допълнително възнаграждение за прослужено време и стаж или по точно е вписано, че е 0%,то работодателят е следвало да зачете и трудовият стаж на К. при този работодател, а именно 37 години 0 месеци и 15дни и да се определи по клаузите на договора от 27.11.2015г по 1% за всяка година трудов стаж при работодателя. В този смисъл изводът на съда, че клаузата на т.5,б.“А“ от допълнителни споразумения към трудов договор от 27.11.2015г- № 1 от 05.01.2016г, № 3 от 05.01.2017, № 10 от 05.01.2018г, № 10 от 04.01.2019, № 01 от 06.01.2020г и № 38 от 28.02.2020г са недействителни са правилни. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че съдът се е

произнесъл по ненаведено в исковата молба основание за недействителност на тези клаузи на допълнителните споразумения. Съдът при решаване на правния спор не е обвързан с правната квалификация на възраженията, посоча от страната, която ги прави, а от квалификацията, която следва от наведените доводи на страната. На следващо място неоснователно е възражението на жалбоподателя, че ищецът като иска прогласяване недействителността на конкретно посочените в исковата молба допълнителни споразумения, счита, че предходните допълнителни споразумения и самият договор по отношение на клаузите за допълнително възнаграждение за прослужено време и стаж, са действителни и той се съгласява с тях. Право на страната е да организира защитата си и да прецени исковете, които предявява. Обстоятелството, че ищецът не е предявил иск за недействителност на същите клаузи, съдържащи се в трудовия договор от 27.11.2015 и следващите допълнителни споразумения, които са сключени преди тези, предмет на исковете, не може да се тълкува в ущърб на ищеца по делото и от него да се правят изводите на жалбоподателя. Обстоятелството, че според нормата на чл.62 КТ писмената форма на трудовия договор е форма на действително, на първо място не води до извода, че щом в договора и допълнителните споразумения е налице писмена клауза с определено съдържание, то това я прави действителна, нито пък води до извода, че ищецът не може да извърши преценка недействителност на кои допълнителни споразумения да заяви, респективно, че без да иска прогласяване недействителност на трудовия договор и предходни допълнителни споразумения, не може да заяви такава недействителност само на последващи допълнителни споразумения към трудовия договор.

Допълнителното възнаграждение за прослужено време и стаж е задължителен елемент от трудовото възнаграждение на всеки работник и присъждането, респективно изплащането му се урежда в Наредба за структурата и организацията на работната заплата-чл.12. Обстоятелството, че между работник и работодател е прекратен един трудов договор и веднага е сключен друг за друга длъжност, различна от длъжността по прекратеният договор, не означава, че нормата на посочената разпоредба не следва да се прилага. Неоснователно е възражението в жалбата, че приложимата норма е чл.12,ал.4,т.1 от Наредбата, поради което на ищеца не следва да се зачита общия трудов стаж, а само този по новата длъжност. В случая и прекратеният трудов договор е бил сключен с Община-Русе- Домашен социален патронаж и няма основание да се приеме, че това е друг работодател по смисъла на чл.12,ал.4,т.1 от Наредбата.

С оглед изложеното въззивният съд намира, че изводите на първоинстанционния съд относно недействителността на клаузата на т.5,б.“А“ от допълнителни споразумения към трудов договор от 27.11.2015г- № 1 от 05.01.2016г, № 3 от 05.01.2017, № 10 от 05.01.2018г, № 10 от 04.01.2019, № 01 от 06.01.2020г и № 38 от 28.02.2020г са правилни и правилно съдът е уважил исковете с правно основание чл.74 КТ.

Решението е правилно и в частта, в която са уважени осъдителните искове за заплащане на допълнителните възнаграждения за прослужено време и стаж по прогласените за недействителни клаузи на допълнителните споразумения. Съгласно чл.74,ал.4 КТ при обявена недействителност на отделни клаузи на трудовия договор се прилагат повелителните норми на закона или колективния трудов договор. В случая заплащането на допълнително възнаграждение за прослужено време и стаж е уредено в чл.12

от Наредба за структурата и организацията на работната заплата и на К. се дължи това допълнително възнаграждение при съобразяване на общия му трудов стаж, посочен в трудовия договор и допълнителните споразумения и е в размера, посочен в тези договори, а именно 1% за просужена година. В случая правилно съдът е приел, че отношенията между страните до момента на обявяване на неговата недействителност или до обявяване на недействителност на отделни клаузи от договора се уреждат от нормата на чл.75 КТ както при действителен трудов договор, поради което работодателят дължи това допълнително възнаграждение от 01.01.2019г. Неоснователни са възраженията на работодателя направени както в първата инстанция, така и в жалбата, че по отношение на К. презумпцията за добросъвестност е оборена от самия него.Обстоятелството, че работникът е подписал трудов договор, респективно допълнителни споразумения към него, в което не се предвижда заплащане на такова допълнително възнаграждение при съобразяване на общия му стаж, не води до извода, че работникът е недобросъвестен, респективно до извода, че недействителността на клаузата на чл.5, б.“А“ от допълнителните споразумения действа за в бъдеще от момента на съдебното решение. По тези съображения решението и в тази част е правилно и следва да се потвърди.

Неоснователни са възраженията в жалбата и досежно недопустимост на съдебното решение в частта относно предявените иски за лихва за забава. Действително исквата молба по отношение на тези иски е нередовна, но първоинстанционния съд с Разпореждане № 2173 от 05.05.2021 е дали указания за отстраняване на допуснатите в нея нередовности в това число по отношение на акцесорните иски и с молба от 18.05.2021 тези нередовности са отстранени. На ответника по делото е било връчено това уточнение на исовете. По тези съображения въззивният съд намира, че съдът се е произнесъл по редовно предявени иски за присъждане на лихва за забава и решението му в тази част е допустимо, а по същество и правилно.

По изложените съображения постановеното от районния съд решение като правилно следва да се потвърдено в частта, в която предявените иски са уважени. В частта в която исовете са отхвърлени решението като необжалвано е влязло в сила.

В тежест на жалбоподателя са направените от въззиваемия разноси в настоящата инстанция в размер на 500лв, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран така, окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 927 от 09.11.2021г, постановено по гр.д. № 20214520101807 по описа за 2021 на Русенски районен съд в частта, в която е обявена недействителността на клаузата на т.5,б.“А“ от допълнителни споразумения към трудов договор от 27.11.2015г- № 1 от 05.01.2016г, № 3 от 05.01.2017, № 10 от 05.01.2018г, № 10 от 04.01.2019, № 01 от 06.01.2020г и № 38 от 28.02.2020г , както и в частта, в която Община-Русе Домашен социален патронаж е осъдена да заплати на П. С. К. сумите, както следва : 2077.59 лева - незаплатена част от допълнително месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит за времето от 01.01.2019г. до 31.12.2019г.;

440.12 лева - незаплатена част от допълнително месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит за времето от 01.01.2020г. до 29.02.2020г.; 1170.39 лева - незаплатена част от допълнително месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит за времето от 01.03.2020г. до 31.12.2020г.; 591.07 лева - незаплатена част от допълнително месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит за времето от 01.01.2021г. до 31.03.2021г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от 01.04.2021г. до окончателното им изплащане; 484.17 лева – обезщетение за забава за периода от падежа на всяко месечно възнаграждение до 01.04.2021г.; 681.20 лева – разноски по делото.

Решението в частта, в която искове са отхвърлени, като необжалвано е влязло в сила.

ОСЪЖДА ОБЩИНА РУСЕ - ДОМАШЕН СОЦИАЛЕН ПАТРОНАЖ, с адрес: гр.Русе, ул.“Алеи Възраждане“№ 86 да плати на ПЛ. СЛ. К., ЕГН ***** от гр.Русе, ул.“Ч.“№*, вх.*, ет.* сумата от 500лв разноски във въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____